

Zvezek 5.

Letnik III.

Maj 1899.

Kitica spevov

v proslavo božjega Srca Jezusovega

ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

6.

Ne obupaj srce žalno,
Če skušnjava ti grozi.
Saj te Jezus rad posluša,
Le potoži mu skrbi.

Če z molitvijo prosečo
Mu potrkaš na Srcé,
Tolažila v polni meri
Bo priteklo ven za te.

K njemu se v Srcé zateci,
V njem svetišče je mirú,
Duša tvoja pa dobila
Sladkega bo tu sadú.

Nova moč potem navdá te
Za življenja trdi boj,
Jezus močni pa bo vedno
Zvest in ljub tovariš tvoj.

Jezusovo očitno delovanje in sv. Rešno Telo.

Lepi in mirni dnevi v tistem Nazaretu so minuli. Prišla je ura, katero je bil Oče v nebesih izbral in določil, ura, ko je moral Zveličar sveta začeti javno delovati. Jezus se je poslovil od svoje presvete Matere. Gotovo mu je slovo težko dejalo; zakaj njegovo Srce je bilo, kakor je vsako človeško srce. Ločiti se mu je bilo od Matere, katero je tako prisrčno ljubil; poslej bode zapuščena, sama na svetu; zapuščen in osamljen pa bode tudi on. V sveti hišici je živel tiho in mirno; Mati je skrbela za vse, kar je bilo potrebno pri hiši. Vsega tega poslej ne bode več. Jezus vidi pred seboj teške, hude dneve, življenje polno truda in trpljenja, kateremu bode storila konec sramotna smrt na križu. Zato pač po pravici lahko rečemo, da je Srce Jezusovo prav bridko občutilo to slovo. A dasi mu je naravno bilo težko ločiti se od svete hišice v Nazaretu, še vendar ni pomišljal noben trenutek, bi li šel ali ne; zakaj Kristus ni nikoli delal, kar bi njemu ugajalo, ampak vedno le to, kar je bilo všeč Očetu v nebesih; volja Očetova mu je bila nad vse sveta, ker prišel je z nebes, ne da bi delal po svoji voji, ampak po volji tistega, ki ga je poslal.¹⁾

Zapustil je torej tihi Nazaret in začel očitno učiti. Kakor pa nas mladostno življenje Jezusovo v Betlehemu in Nazaretu živo spominja skritega njegovega življenja v tabernaklju, prav tako je javno delovanje našega Zveličarja v mnogočem podobno njegovemu delovanju v najsvetejšem zakramentu. In zdi se nam, da ne bode brez prida, če nekoliko pokažemo to podobnost, ki je med Jezusom, kakor je nekdaj živel in delal tam v sveti deželi, in istim Jezusom, ki sedaj med nami živi in dela v svetem tabernaklju. Čim bolj se namreč zavedamo, da se v presvetem zakramentu skrivnostno ponavlja Gospodovo življenje, kakršno je nekdaj vidno živel na zemlji, tem laglje nam bode dostojno častiti sv. Rešno Telo. Po pravici je dejal pobožen in duhovit pisatelj: Češčenje svetega življenja in delovanja Jezusovega na zemlji je podlaga češčenju sv. Rešnega Telesa.

Sveti apostol Peter je povzel vso dobo Jezusovega očitnega življenja in delovanja v prelepih besedah: Hodil je okolo, delil dobrote in ozdravljaval vse, katere je nadlegoval hudič.²⁾ Potoval je križem po deželi, od Nazareta do Jeruzalema, od Jordana do Tira in Sidona; obhodil je vsa mesta, trge in vasi. V deželi, ki mu jo je nebeški Oče odkazal, da v njej dela in uči, mu ni bilo nikamor predaleč, nobena pot mu ni bila pretežavna, noben kraj preveč samotnen, nobeno vreme pregrdo: Jezus je šel, kamor mu je velevala gorečnost za čast Očetovo in skrb za naše zveličanje. Zima je bila v deželi, pa Jezusu ni bilo mar mraza; hodil je v templju po Salamonovi lopi in učil.³⁾ Setve so zorele in vroče je bilo; Jezus pa je šel v opoludanski vročini s svojimi učenci po polji, in lakota jih je trla, da so učenci klasje smukali

¹⁾ Glej Jan. 6, 38; 5, 30. — ²⁾ Glej Dej. ap. 10, 38. — ³⁾ Glej Jan. 10, 23.

in jedli.¹⁾ Žejen in utrujen dolgega pota je počival pri vodnjaku Jakopovem in čakal, da pride iz mesta grešna samaritanska žena.²⁾ Kamorkoli je prišel, je ljudem pomagal, učil jih, tolažil, ozdravljaj, blagoslavljal. Sama dobrota in prijaznost, usmiljenje in ljubezen ga je bilo.

Dasi pa je dobrota in ljubezen Jezusova bila neskončno večja, nego si jo mi moremo misliti, je vendarle imela svoje meje; omejena je bila, ne sicer sama v sebi, ampak po prostoru in času. Jezus je živel in deloval v eni sami deželi; le prebivavci v Judeji in Galileji, v Pireji in Samariji in Feniciji so bili tako srečni, da so gledali v nebeški obraz božjega Sina samega in poslušali njegove nauke. In še ti srečni ljudje, ki so živeli z Jezusom v isti deželi, so uživali to srečo le malo časa; zakaj Jezus je bival na svetu le nekaj mesecev nad triintrideset let in očitno je učil samo tri leta. Kaj je ta kratka doba, če pomislimo na sto in tisoč let, ki so že minula po Kristusu, in kaj je majhna judovska deželica, če jo primerjamo s celim svetom? — Toda ljubezen presvetega Srca Jezusovega, kateri je čas in prostor potegnil določene meje, je neskončna sama v sebi; in ta ljubezen Jezusu ni dala, da bi bili mi, ki živimo devetnajst sto let pozneje in tako daleč od svete dežele, manj srečni od onih, ki so živeli z njim ob istem času in v isti deželi. Hotel je biti tudi pri nas, vedno in povsod; in zato je postavil zakrament sv. Rešnega Telesa.

„Vzemite in jejte“, je govoril Jezus apostolom tisti večer pred svojim trpljenjem, „zakaj to je moje telo.“ To je rekel, in kruh ni bil več kruh, ampak pod podobo kruha je bilo živo telo Jezusovo in njegova presveta kri in neskončno božanstvo. In da bi se ta čudež božje modrosti, vsemogočnosti in ljubezni ponavljal vsaki dan in na vseh krajih, je dal apostolom in njih naslednikom moč in oblast, da z istimi besedami izpreminjajo kruh in vino v njegovo presveto telo in njegovo presveto kri. „To storite v moj spomin!“

Sedaj se nam ni več bati ločitve. Jezus je šel sicer k Očetu, vendar biva med nami v presvetem zakramentu, resnično, z dušo in telesom, kot Bog in človek; in njegovemu bivanju sredi človeških otrok ni več odmerjen samo kratek čas triintridesetih let, Jezus ostane pri nas sto in sto let, do konca sveta. In če nekdanj ni šel preko mej obljubljenе dežele, ga najdemo sedaj v presvetem zakramentu v tisoč in tisoč mestih, trgih in vaseh, v vseh krajih sveta, povsod, kjer bivajo katoliški mašniki in verniki. Jezus biva v kapelici, v kateri ga sv. Oče molijo in prosijo blagoslova za vesoljno krščanstvo; biva pa tudi v samotni gorski cerkvi, kjer ga časti pobožen duhovni pastir in mu priporoča svoje raztresene ovčice. Jezus biva v veličastni marmornati cerkvi sv. Petra v Rimu; biva pa tudi v nizki kočici, ki mu jo je daleč doli v Afriki goreč misijonar spletel od bičja in za silo ometal z ilovico. O vsaki katoliški hiši božji, o najpreprostejši kapelici in najkrasnejši stolnici, lahko rečemo, kakor govori sv. pismo: Glej prebivališče Boga z ljudmi; prebival bo z njimi, oni bodo njegovo ljudstvo, in Bog sam, njih Bog, bo z njimi.³⁾

¹⁾ Mat. 12, 1. ²⁾ Jan. 4. — ³⁾ Razod. 21, 3.

Zares, v sv. Rešnem Telesu se ponavlja, kar se je nekdaj godilo v sveti deželi; in ne samo to; Jezus stori sedaj še več. Hodil je nekdaj od kraja do kraja, pa samo v sveti deželi, dalje ne. Sedaj ga srečavamo v vseh krajih, v vseh deželah celega sveta. Nobeno ljudstvo ni tako divje, da ne bi šel med nje Jezus v presv. zakramentu; noben narod ni tako brezbožen, da bi ga zapustil Jezus v presv. zakramentu; naj so tudi milijoni zatajili pravo vero, dokler je le še nekaj zvestih vernikov, ostane pri njih Jezus v presvetem zakramentu; noben kraj ni tako zapuščen, nobena vas tako siromašna, da ne bi se hotel v nji naseliti Jezus v najsvetejšem zakramentu. In kjer je Jezus, tam je doma sreča in blagoslov, radost in resnično veselje, prava omika in olika. Jezus v presv. zakramentu hodi okolo, po celem svetu, in deli dobrote.

Ker je Jezus povsod in povsod deli dobrote, bi človek mislil, da mora ves svet Jezusa ljubiti, častiti, hvaliti, moliti v najsvetejšem zakramentu. Drugega mu za vso ljubezen tako ne moremo dati, kakor da hvaležno priznavamo njegovo neskončno dobroto. Pa kako se godi v resnici? — Zdi se skoraj, da so ljudje tembolj zlobni, čimbolj jim je Bog dober. Ko bi Jezus bival na enem samem kraju, morda bi raje k njemu prihajali; ker pa biva povsod, ga prezirajo. Po mestih gre vsaki dan na tisoč ljudij mimo cerkve, pa jim niti na misel ne pride, da bi pozdravili Jezusa v presv. zakramentu; glasno zvonjenje jim oznanja, da se v cerkvi na oltarju daruje Jezus tudi za nje, pa se ne zmenijo za to. Kakor da so gluhi in slepi hité mimo cerkvâ dalje; mudi se jim v prodajalnice in gostilne, mudi se jim morda v gledišče ali na plesišče. Mogoče tudi, da se jim nikamor ne mudi, morda celó ne vedó, kam bi se dejali in kako bi si čas pregnali v nedeljo popoldne, a da bi šli v cerkev malo pomolit, tega ne.

Ti, dragi prijatelj, ne bodi tak! Stori Jezusu z veseljem to ljubav in pridi rad časih malo k njemu. Saj Jezus ne zahteva, da bi moral radi njega zanemarjati svoje delo. Nikakor ne! To bi mu celo všeč ne bilo. Tudi počitek, ki ga potrebuje tvoje utrujeno telo, ti Jezus iz srca privošči. Celó tega ti ne brani, da se časih pošteno razvedriš in razveseliš. A kraj vsega tvojega dela, poleg potrebnega počitka in poštenega razvedrila, ti vsaj v nedelje in praznike preostaje toliko časa, da greš malo obiskat svojega najboljšega prijatelja, svojega Boga in Zveličarja, Jezusa Kristusa, ki iz ljubezni do tebe biva v istem mestu, trgu ali vasi, kjer stanuješ tudi ti. In če greš mimo cerkve, pa res ne utegneš stopiti notri za nekaj trenutkov, pa vsaj v mislih pozdravi Jezusa.

O sv. Vincenciju Pavlanskem se bere: Ko je potoval po deželi, pa je prišel v kako vas, kjer je bilo v cerkvi spravljeno sv. Rešno Telo, je vselej stopil z voza in šel počastiti Jezusa v presv. zakramentu; če pa je bila cerkev zaprta, je v duhu pozdravil svojega Zveličarja. V kraju, kjer je počival ali prenočeval, je najprej šel v cerkev poklonit se svojemu Gospodu v najsvetejšem zakramentu. Učimo se od svetnikov, kako moramo častiti sveto Rešno Telo!

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Sv. Katarina Sijenska.

Mnoge svetnike je Bog že od njih rojstva z vezmi ljubezni priklenil nase in jih obsipal z izrednimi milostimi, katerih navadni zemljani niso bili deležni. Pri tem je imela božja previdnost svoje posebne namene. Mi, ki nas vodi Bog po navadnih potih k izveličanju, ne moremo v tem posnemati božjih izvoljencev, temveč jih moramo le občudovati in hvaliti Gospoda, ki je „prečuden v svojih svetnikih“.

Taka izvoljena posoda božje milosti je bila sv. Katarina Sijenska.

Rodila se je leta 1347. v Sijeni na Laškem. Oče Jakob Beninkaza je bil barvar, zelo premožen in vpliven meščan, ki je pri mestni gosposki večkrat opravljal razne častne službe. Stariši so malo Katarino skrbno vzgojevali, in lepi nauki niso kmalu našli dovzetnejšega srca, kakor je bilo njeno. Že kot otrok je kazala posebno nagnjenje do pobožnosti, imela je večkrat prikazni in v sedmem letu je po navdihnjenju svetega Duha spoznala, da je deviški stan Bogu najljubši. Zato je že v tej nežni mladosti svoje srce posvetila Bogu in obljubila, da je hoče v sveti čistosti neomadeževano ohraniti.

Radi tega sklepa je morala prestati mnogo bridkostij. Ko je izpolnila štirinajsto leto, so ji hoteli stariši dobiti bogatega ženina. Zato so ji prigovarjali, naj se lepše oblači in zahaja v vesele družbe. Katarina je iz pokorščine nekaterikrat ustregla želji starišev. Toda kmalu je spoznala, kolika nevarnost preti njeni duši med lahkotnim svetom. Vrh tega jo je še smrt najstarejše sestre, katero je posebno ljubila, pretresla in potrdila v zaničevanju sveta. Zato se je vrnila v svojo priljubljeno samoto in niso je mogli več pregovoriti, da bi šla v družbo. Stariši so ji očitali trmoglavost in jo kaznovali s tem, da je morala opravljati najzaničljivejša dela v hiši. Toda Katarina je ostala stanovitna in na očitanja odgovarjala z besedami: „Vaše volje, naj si izberem ženina, ne morem izpolniti. Bogu sem se obljubila in Bogu moram biti bolj pokorna kakor ljudem.“

Slednjič so tudi stariši uvideli, da bi ji delali krivico, ako bi jo silili v zakon. Zopet so bili z njo prijazni, ljubili jo kakor prej in ji odkazali v hiši posebno sobico, kjer je poslej zase živela.

Leta 1367. je vstopila v tretji red sv. Dominika. Udje tega reda sicer niso živeli skupno po samostanih, pač pa so nosili posebno redovno obleko. Katarina je torej še ostala v domači hiši; živela pa je le za Boga v molitvi in premišljevanju. Uživala ni družega, kakor nekaj kuhanih, grenkih zelišč in nekatere dni se je še teh zdrževala. Več tednov ji je bila edina hrana — sveto obhajilo. Po noči se je le par ur vlegla k počitku na trda tla. Tri leta ni govorila z nikomer drugim, nego s svojim spovednikom in z redovno prednico. Edina pot iz tihe celice ji je bila v cerkev — pred tabernakelj.

Čudovite so prikazni, ki jih je imela, in razodenja, ki jih je prejemale od Boga. Jezus sam se ji je večkrat prikazal, ko je bila vtopljen v molitev,

zaročil se ji z dragocenim prstanom, ki je ostal vedno na njeni roki, dasi-ravno drugim ni bil viden, kakor le njej sami. Kakor svetemu Frančišku Serafinskemu so bile tudi njej vtisnjene presvete rane Izveličarjeve. Na njeno prošnjo so sicer ostale skrite dokler je živela, vendar je vedno čutila njih skelečo bolečino na svojem telesu. Po smrti so se znaki ran očitno pokazali.

Kakor so bile izredne milosti, s katerimi je Bog svetnico obdaroval, tako so bile hude tudi izkušnje, ki jih je morala pretrpeti od hudobnega duha. V pouk in tolažbo vsem izkušanim in zbeganim dušam hočem navesti tu zgodnico iz te duševne borbe.

Hudobni duh je devico zlasti mučil z nesramnimi mislimi in ji v srcu vzbujal pregrešne želje. Hkratu je čutila veliko dušno zapuščenoost. Ko se ji je nekdan po takih hudih izkušnjah zopet prikazal Izveličar, mu reče devica: „O mili Jezus, kje si bil, ko so moja dušo mučile te nesramnosti?“ Jezus ji odgovori: „Bil sem sredi tvojega srca.“ „Toda, kako si mogel biti v mojem srcu“, odvrne Katarina, „kjer je bilo polno nesnage“. „Nesnaga te ni oma-deževala, ker se ti je studila“ pouči jo Jezus, „toda, ako bi ne bil pri tebi, bi bila privolila v te misli.“

Ko je Katarina zmagovito prestala izkušnjo, katero je Bog pripustil, se ji je povrnil zopet srčni mir in odslej je bila za vedno rešena napadov hu-dobnega duha.

Po treh letih samotnega življenja, ki so bila za njo polna notranje milosti in tolažbe, se je posvetila po božjem nagibu delom krščanskega usmi-ljenja. Stregla je bolnikom po bolnišnicah in zasebnih hišah, pomagala re-vežem in svarila očitne, trdovratne grešnike. Zlasti ob času velike kuge, ki je leta 1374. razsajala po Sijeni, se je pokazala njena junaška čednost. Večkrat so se zgodili čudeži na njeno priprošnjo. Glas o njeni svetosti je šel po vseh deželah. Na tisoče ljudij je prišlo iz daljnih krajev, ki so hoteli svetnico videti in slišati. Duhovniki niso mogli spovedati velike množice spokornikov, ki so se spreobrnili na njeno besedo.

Božja previdnost je na ta način skromno devico pripravila za vzvišeno poslanstvo, katero je imela izvršiti.

Že leta 1372. si je dopisovala Katarina s papeževim nuncijem v Florenci, s kardinali in škofi, ki so jo v važnih zadevah povpraševali za svet. Bili so tedaj za katoliško cerkev žalostni časi. Zaradi vednih prekucij v mestu Rimu papeži že sedemdeset let niso ondi stolovali, temveč so se bili pre-selili v mesto Avinjon na Francoskem. V Italiji pa so Florentinci pripravljali upor proti papežu. V teh težavnih razmerah je posredovala Katarina in dosegla mirno sporazumljenje. Po njeni iskreni prošnji je Gregor XI. zapustil Avinjon in se vrnil v Rim. — Še žalostnejši je bil položaj, ko so proti Urbanu VI., Gregorjevemu nasledniku, kardinali v Avinjonu postavili Kle-mena VII. za papeža. Nesrečen razkol je razdvojil katoliško cerkev. Katarina je zvesto stala na strani pravega naslednika sv. Petra, Urbana VI., in se trudila, da bi ga vsi priznali kot zakonitega poglavarja svete cerkve. Njemu samemu je v obupnih razmerah dajala pogum in ga spodbujala k zaupanju na Boga. Da bi mu vedno stala s svojim svetom na strani, jo je poklical

papež Urban v Rim. Tu je še dve leti z molitvijo, besedo in dejanjem uspešno delovala. Slednjič stori junaški sklep, svoje življenje darovati za blagor svete cerkve. V prikazni ji je bilo razodeto, da je Bog sprejel njeno daritev. Silne telesne in dušne muke so jo napadle. Z veseljem in vdanostjo v božjo voljo je pričakovala smrti, ki jo je 29. aprila 1380. rešila daljnega trpljenja. Dosegla je starost tri in tridesetih let. Z izvanredno častjo so jo pokopali v veliki dominikanski cerkvi „Santa Maria sopra Minerva“ v Rimu, kjer še sedaj leži njeno truplo pod glavnim oltarjem. Pij II. jo je leta 1462. slovesno proglasil za svetnico; njen spomin obhajamo 30. aprila.

Spisala je več nabožnih del, ki jih visoko cenijo zaradi plemenite vsebine in krasnega jezika. Sveta cerkev jo časti, ker ji je v bridkih časih bila v pomoč in tolažbo, in je vsem vernim zapustila neminljiv vzgled.

Litanije v čast presvetemu Srcu Jezusovemu.

Ljubljanski škofijski list (št. 2. 1899.) je priobčil nove litanije presvetega Srca Jezusovega. Kako so nastale nove litanije, to je v istem listu na kratko razložil prevzvišeni knez in škof, Anton Bonaventura; tam tudi beremo veselo poročilo, da misli naš ljubljeni pastir letos meseca junija vso škofijo slovesno posvetiti presv. Srcu Jezusovemu. — Ako Bog dá, bomo polagoma raztolmačili in pojasnili teže umljive naslove v novih litanijah. Ta pot smo dali ponatisniti, kar piše premilostni knez in škof v „škofijskem listu“ o novih litanijah.

„Mnogo raznovrstnih litanij se tiska v naših molitvenih knjigah. Rim je pa dosedaj za vso cerkev potrdil samo litanije vseh svetnikov, lavretanske litanije in presladkega imena Jezusovega. Samo te litanije so se do najnovejšega časa smele moliti javno v cerkvah in kapelah: vse druge so se prepovedale. Tudi litanij presvetega Srca Jezusovega do vlani Rim ni nikakoršnih odobril, pač pa je prav odločno zabranjeval moliti javno pri cerkvenih pobožnostih one, ki so se v naših knjigah navadno tiskale. Mnogim škofom je Rim odbijal prošnje, da bi se omenjene litanije cerkveno potrdile in pri javni službi božji dopustile. Po pravici je Rim v tem pogledu strog, ker se res vsakovrstne litanije sestavljajo, tiskajo in širijo.“

„Vlani je pa Ivan Robert, škof v Marselju na Francoskem, sv. Očetu predložil neke litanije o presv. Srcu Jezusovem, katere so vernikom marseljskim prav posebno priljubljene, ker menijo, da so si po teh litanijah l. 1720. od milosti božje izprosili pomoč zoper kugo, ki jih je neusmiljeno morila.“

Sv. Oče so kardinalskemu zboru za svete obrede naložili, naj vse naslove teh litanij dobro pretrse in potem o njih izreče svojo sodbo. Sveti zbor je to storil, litanijam dodal še novih šest naslovov, da jih imajo 33 v čast 33letnemu življenju Jezusovemu, in sporočil sv. Očetu, da se sme škofiji Marseljski dopustiti, naj tako popravljene litanije presv. Srca Jezusovega v cerkvah in kapelah javno pri cerkvenih pobožnostih molijo ali pojó.“

„Ko sem to čul, prosil sem vlani, ko sem bil v Rimu, naj se ravno tiste litanije dopusté tudi za mojo ljubljansko škofijo. Želel sem vstreči sebi, duhovnikom in vsemu ljudstvu, da bi imeli od cerkve odobrene litanije presvetega Srca Jezusovega, da bi jih često molili in izprosili si, naj usmiljeni Bog reši kuge telesne, še bolj pa duševne vse nas, vso domovino in ves mili naš narod slovenski.“

„In res, uslišan sem bil. V določbi z dné 23. novembra 1898. so sveti Oče dotične litanije dopustili tudi za našo škofijo. To me je silno razveselilo, ker nameravam pobožnost presv. Srca Jezusovega v naši škofiji bolj vžgati in razširiti. Odločil sem se namreč vse vernike povabiti, da se letos na praznik presv. Srca Jezusovega ali pa v nedeljo po tem prazniku vsi skupno sebe, svoje rodbine in vso škofijo posvetimo presv. Srcu Jezusovemu. O tem bom poročal v posebnem pastirskem listu . . .“

„Dovoljene litanije sem dal prevesti v slovenski jezik. Potrjujem prevod, katerega tukaj priobčujem ter zapovedujem, da se ne smejo nobene druge litanije presv. Srca Jezusovega razun tu natisnjenih in odobrenih, javno moliti ali peti. V mali obliki tiskane in pripravne, da se shranijo v molitvenik, se dobé v Katoliški tiskarni in knjigarni v Ljubljani . . .“

„Glasé se pa omenjene litanije v slovenskem prevodu tako-le:“

Litanije v čast presvetemu Srcu Jezusovemu.

Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
Bog Sin, Odrešenik svetá,
Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

1. Srce Jezusa, Sinú večnega Očeta,
2. Srce Jezusovo, v Materi Devici od svetega Duha upodobljeno,
3. Srce Jezusovo, z Besedo božjo v osebi združeno,
4. Srce Jezusovo, neskončno veličanstveno,
5. Srce Jezusovo, sveti tempelj božji,
6. Srce Jezusovo, šotor Najvišjega,
7. Srce Jezusovo, hiša božja in vrata nebeška,
8. Srce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni,
9. Srce Jezusovo, posoda pravice in ljubezni,

usmili se nas!

10. Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni polno,
11. Srce Jezusovo, brezno vseh čednostij,
12. Srce Jezusovo, vse hvale najbolj vredno,
13. Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src,
14. Srce Jezusovo, v katerem so vsi zakladi modrosti in znanosti,
15. Srce Jezusovo, v katerem biva vsa polnost božanstva,
16. Srce Jezusovo, nad katerim ima Oče svoje posebno dopadenje,
17. Srce Jezusovo, iz čigar polnosti smo vsi prejeli,
18. Srce Jezusovo, hrepenenje večnih višav,
19. Srce Jezusovo, potrpežljivo in neskončno usmiljeno,
20. Srce Jezusovo, bogato za vse, ki te na pomoč kličejo,

usmili se nas!

21. Srce Jezusovo, vir življenja in svetosti,
22. Srce Jezusovo, sprava za naše grehe,
23. Srce Jezusovo, z zasramovanjem nasičeno,
24. Srce Jezusovo, zavoljo naših hudobij potrto,
25. Srce Jezusovo, do smrti pokorno,
26. Srce Jezusovo, s sulico prebodeno,
27. Srce Jezusovo, vir vse tolažbe,
28. Srce Jezusovo, življenje in vstajenje naše,
29. Srce Jezusovo, mir in sprava naša,
30. Srce Jezusovo, krvava žrtev za grešnike,

usmili se nas!

31. Srce Jezusovo, zveličanje v tebe upajočih,
32. Srce Jezusovo, upanje v tebi umirajočih,
33. Srce Jezusovo, sladkost vseh svetnikov,

usmili se nas!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta; zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta; usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta; usmili se nas!

V. Jezus krotak in iz srca ponižen.

O. Vpodobi po svojem naše srce.

M o l í m o.

Vsemogočni večni Bog, ozri se na Srce svojega preljubega Sina, in na češčenje in zadoščenje, katero ti daje v imenu grešnikov, ter tako potolažen odpusti njim, ki prosijo tvojega usmiljenja, v imenu istega svojega Sina Jezusa Kristusa, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog, na vekov veke. Amen.

Ave Marija!

Čudovita je moč, ki jo ima prečisto Srce Marijino do nas grešnih ljudi. Pripovedoval sem vam že nekaj letos, kako je bilo tam v Parizu pred šestdesetimi leti. V fari, ki ne šteje dosti manj duš kakor vsa Ljubljana, je prihajalo l. 1836. ob nedeljah trideset do štirideset ljudi v cerkev „naše ljube Gospe“ imenovane „od zmag“. Sedaj v Parizu ni cerkve, v kateri bi se toliko molilo, kakor v oni „naše ljube Gospe“. V mesecu majniku pride vsaki dan do enajst tisoč ljudi v cerkev; zadnji dan majnika pa jih je bilo pred nekaj leti več nego dvajset tisoč. Iz vseh krajev prihajajo pobožni romarji; v enem samem letu je obiskalo cerkev tri in trideset škofov in nad štiri tisoč tujih duhovnikov.

Odkod tolika izprememba v cerkvi, ki je bila prej najbolj zapuščena v mestu? — To je delo prečistega Srca Marijinega. Župnik, ki se je dolgo časa trudil in upiral, pa brez uspeha, je slednjič izročil svojo faro brezmadežnemu Srcu Marijinemu, in mahoma se je vse na bolje obrnilo. Ustanovil je bratovščino brezmadežnega Srca za spreobrnjenje grešnikov, in ta se je v malo letih razširila po vsem katoliškem svetu.

Kaj pa vleče s tako silo človeška srca k prečistemu Srcu Marijinemu? Vsaki častivec Marijin to dobro vé. Najprej je moč Marijine priprošnje,

ki vabi ljudi k nebeški Materi. Koliko more Marijina molitev pri Bogu, o tem pričajo v cerkvi „naše ljube Gospe“ vse stene, ki so preoblečene z belim mramorjem in z zlatimi črkami oznanjajo slavo Marijino. Zahvalnih pisem za uslišano molitev pride na leto nad petdeset tisoč. — Drugo, kar žene ljudi k Mariji, pa je lepota in krasota njenega brezmadežnega Srca. Srce Marijino je vrt, na katerem rastejo nebeške cvetice: čistost in ponižnost, ljubezen do Boga in nas ljudij, udanost in zvestoba in kar je še drugih rajskih rož.

Ne dvomim, da tudi ti čutiš, kako te nekaj vleče in vabi k Srcu Marijinemu; in vleklo in mikalo te bode tembolj, čimbolj bodeš poznal one nebeške rože, ki poganjajo iz gredic Marijinega prečistega Srca. Zato ti hočem vsaj nekatere izmed teh cvetic pokazati, da si jih ogledaš malo bolj natanko. Najlepše so zbrane v oni sveti molitvi, s katero vsaki dan tisoč in tisočkrat ves katoliški svet slavi Marijo, — v angelovem pozdravu ali v „Češčeni Mariji.“¹⁾

Predno pa si izbereva prvo cvetico na božjem vrtu Srca Marijinega, ti moram še povedati, da je ni molitve, ki bi bila Marijinemu Srcu tako všeč, kakor je „Češčena Marija“.

„Češčena Marija“ je ob enem pozdrav, hvala in prošnja. Pozdrav je iz božjega srca, hvala iz srca sv. Elizabete in prošnja iz srca katoliške cerkve. To molitev, ki je izšla iz trojnega srca, sprejame pobožen katoliški kristijan v svoje srce in jo ponavlja v čast Mariji kot najlepši pozdrav, kot najbolj upravičeno hvalo in kot najbolj gorečo prošnjo. In prav zato, ker ta molitev prihaja vsa iz srca, ima tudi največo moč do Srca Marijinega.

Časih je dosti ena sama beseda, da je naše srce veselo ali žalostno. Imenuj vpricho otroka očeta ali mater, in videl bodeš, kako to nedolžnemu mlademu srčecu dobro dé. Naznani materi, da ji je umrl ljubi otrok; storilo se ji bode, kakor da si ji porinil nož v srce. Spomni prijatelja na posebno veselo zgodbo iz njegovega življenja; oči in usta in cel obraz se mu sveti od veselja, ki je ob tem spominu čuti srce.

Največe in najsvetejše veselje je doživela Marija takrat, ko ji je angel prinesel pozdrav iz nebes in ji oznanil, da jo je Sin božji izbral sebi za mater. Spomin na to sladko veselje budi Srcu Marijinemu kristijan, ki pobožno ponavlja pozdrav angelov; in radodarna božja Mati mu hvaležno vrača veselje z veseljem.

Sv. Mehtilda pripoveduje, kaj se ji je nekoč pripetilo. Neko soboto je bilo, ko je duhovnik pri oltarju začel sveto mašo z besedami: „Bodi pozdravljena, sveta Mati!“ Tedaj je svetnica na tihem molila: „O preljuba Kraljica nebes, daj, da te bodem mogla pozdraviti s pozdravom, kakršnega še ni zamislilo človeško srce! To bi najraje storila.“ Tisti hip se ji je prikazala prečista Devica in ji rekla: „Lepše kakor angel me ni še nihče pozdravil.“

¹⁾ Gl. Hattler. Der Mai-Monat.

Večega veselja torej prečistemu Srcu Marijinemu ne moremo storiti, kakor če sveto božjo Mater prav iz srca pozdravljamo z besedami, s katerimi jo je prvokrat pozdravil angel Gabrijel. Kako gre ta srčna molitev Mariji do Srca, nam kaže ta-le zgodba.

V neki cerkvi na Francoskem so bili ustanovili bratovščino prečistega Srca Marijinega. Kadar so imeli skupno bratovsko pobožnost, so molili deset „češččenih Marij“ in pri vsaki imenovali posebno vrsto grešnikov; molili so n. pr. prvo „češččeno Marijo“ za grešnike, ki so v smrtni nevarnosti. Deveto „češččeno Marijo“ so molili za one grešnike, ki jih je milost božja privedla v isto cerkev.

Nekega dne so zopet po navadi molili za spreobrnjenje grešnikov. Ko je mašnik napovedal namen za deveto „češččeno Marijo“: za tistega grešnika, ki ga je danes milost božja privedla v to cerkev — je dejal imeniten gospod sam pri sebi: „Ta grešnik sem jaz!“ in tisti trenotek je padel na kolena in s solznimi očmi Bogu obljubil, da hoče odslej s cela drugače živeti. Zakaj nekako na pol se je že nekaj časa prej mislil poboljšati.

V svojih mladih letih je bil zelo pobožen in se je pridno in dobro učil. Ko pa je bil šel z doma med svet, mu je polagoma srce omrznilo za Boga. Dvajset let ni bil v cerkvi in molil ni nikoli več; seveda je bilo tudi njegovo življenje po tem; edino vere še ni bil vrgel od sebe.

K sreči je imel sestro, redovnico, ki je mnogo zanj molila in ga pogosto priporočala v molitev bratovščini sv. Srca Marijinega v Parizu. Dan spreobrnjenja sv. Pavla, 25. januarja l. 1863., je bratovščina slovesno praznovala in kakor po navadi so molili v cerkvi „češččeno Marijo“ za zastarelega grešnika. Prav tisti čas pa se je naš znanec mudil pri svojem prijatelju. Ko stopi iz hiše, se mu je zdelo, kakor da mu govori neki glas: „Avguštín, Avguštín, sedaj pride tebi božje usmiljenje!“ Ob enem mu je stopilo njegovo grešno življenje pred dušo, tako jasno, kakor še nikoli; samega sebe ga je bilo groza.

Hitel je domov, tam je pokleknil in po dolgem času zopet molil. Sklenil je, da bode začel drugače živeti; a da bi se popolnoma spreobrn timer, zato se še ni mogel odločiti. Osem dni se je bojeval sam seboj; naslednjo nedeljo je šel v ono cerkev, v kateri so prav takrat molili deveto „češččeno Marijo“ za tistega, ki ga je božja milost privedla v cerkev. Tam se je spreobrn timer iz celega srca. Kmalu potem je šel v samostan k trapistom. V zahvalo za prejeto milost je v cerkvi „naše ljube Gospe“ dal vzdati mramornato ploščo z napisom:

„Spreobrn timer sem se po priprošnji Marijini v 25. dan januarja 1863., ko je bratovščina Marijinega Srca zame molila; zato zahvalim Boga in ga prosim kesanja in milosti. A. S.“

Temu gospodu je torej došla milost spreobrn timerja po pozdravu, hvali in prošnji, s katero se v prelepi molitvi „češččena Marija“ obračamo do prečistega Srca Marijinega.

Rekel sem ti, da ti bodem pokazal nekaj izmed najlepših rož, ki rastejo na vrtu Srca Marijinega; no, ta pot ne utegn timer več pisati, in ti morda ne

utegneš dalje brati. Zato ti pa hočem ob koncu samo to še povedati, kako ti je začeti, da ti bo de „češčena Marija“ prihajala od srca in šla Mariji do Srca. Sv. Ignacij pravi, da naj takole ali podobno molimo:

Poklekni pred podobo Marijino, ozri se vanjo in misli si, da stojiš ali klečiš pred Materjo božjo v nebesih. Potem pa reci: O dobra Mati mojega Boga in Zveličarja, rad bi obnovil Tvojemu Srcu ono veselje, ki si je čutila takrat, ko ti je angel prinesel pozdrav od Boga; zato te pozdravim in pravim:

„Češčena, Marija, — milosti polna, — Gospod je s teboj; — blažena si med ženami.“

O ljuba Mati mojega Boga in Zveličarja! Rad bi te hvalil zavoljo časti, ki ti jo je Bog dal, ko je pripravil tvoje Sree, da v njem biva sveti Duh, in tako naredil najvredniše materino sree. Sveta Devica, daj, da bodem vreden, hvaliti te! S sveto Elizabeto te iz srca hvalim:

„Blažena si med ženami, — in blažen je sad tvojega telesa, — Jezus.“ — O ljuba Mati mojega Boga in Zveličarja! Rad bi ganil tvoje usmiljeno Sree na usmiljenje do vseh ubogih grešnikov, živih in umirajočih, da nam pomagaš pri Bogu s svojo vsemogočno prošnjo: Zato kličem k tebi s sveto cerkvijo:

„Sveta Marija, — Mati božja, — prosi za nas grešnike, — zdaj in ob naši smrtni uri. — Amen.“

Tako-le počasi in s premislekom moli v mesecu majniku vsaki dan vsaj eno „češčeno Marijo“; zakaj ena „češčena Marija“, ki jo zmoliš s srcem in duhom, velja več kakor trije rožni venci, katere brez pobožnosti in brez ljubezni v naglici zropotaš.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec maj 1899.

Družba sv. Bonifacija za katoliško Nemčijo.

Gotovo še niste mnogo čuli o družbi svetega Bonifacija, morda še celo ne veste, da je kje na svetu družba tega imena. Kaj pa je namen tej družbi, čemu so jo ustanovili in zakaj sveti Oče za mesec majnik prav to družbo priporočajo v molitev, o vsem tem hočemo nekaj povedati.

Ko se je v 16. stoletju razširila po Nemčiji Lutrova kriva vera, se je pokazala velika nevarnost za katoličane po mnogih krajih raztresene med krivoverci. Ako bodo navezani sami nase, ako ne bodo imeli duhovnikov, cerkvá, svojih šol, ne bodo mogli ohraniti katoliške vere. In res se je, žal, mnogo katoliških družin polagoma poizgubilo. Redovniki so kot misijonarji neumorno delali, zbirali, obiskavali, tolažili, v veri utrjevali med protestanti raztresene katoličane; trančiškani, dominikanci in jezuiti so si nabrali kot misijonarji v nemških deželah nevenljivih zaslug. A koncem prejšnjega in začetkom našega stoletja so tudi te menihe pregnali z Nemškega, in tako je

bilo na enkrat nebrojno katoličanov brez duhovnih vodnikov. In ko so se v tem stoletju narodi začeli gibati in preseljevati iz kraja v kraj, so cele nekdanje katoliške okraje preplavili protestantje. Sila je bila vedno večja, in bati se je bilo, da se na tisoče in stotisoče katoličanov pokrivoveri, ako jim ne pride hitra pomoč. Škofje so se mnogo prizadevali za raztresene katoličane; a kaj so mogli storiti, ko ni bilo duhovnikov in ko se še ti duhovniki, kolikor so jih imeli, zaradi državnih postav niso mogli prosto gibati in ko jim je dostikrat manjkalo denarja v podporo zapuščenim katoličanom za cerkve, župnišča in šole.

Leta 1848. so pri občnem zboru vseh nemških katoliških društev v Mogunciji bridko tožili o nevarnosti, ki grozi med krivoverci raztresenim katoličanom. In posledica je bila, da se je kmalu nato ustanovila „družba svetega Bonifacija za katoliško Nemčijo“. Namen ji je bil z molitvijo in miloščino podpirati revne, zapuščene katoličane, ki v Nemčiji živé raztreseni med protestanti, in jim pomagati, da katoličani ostanejo, katoliško živé in morejo tudi katoliško umreti. V ta namen skrbi družba, da jim pošilja duhovnikov in učiteljev, da jim zida cerkve in šole.

Prav primerno si je družba izvolila za svojega patrona sv. Bonifacija, apostola Nemcev. Razširila se je med Nemci tako, da je sedaj najbolj znana družba. Vsak član moli vsak dan en „Oče naš“ in eno „češčeno Marijo“ s pristavkom: Sveti Bonifacij, prosi za nas! Poleg tega dá vsak član po svojem imetju ali vsak mesec, vsako četrto leta, vsakega pol leta ali vsako leto kako miloščino v društvene namene. In čuda veliko dobrega se je že storilo s tem denarjem v malone petdesetih letih, odkar družba obstoji. Prav do letošnjega leta nimamo pri rokah poročil, vendar si bravec izlahka napravi sodbo o plemenitem delovanju te družbe, ako mu omenimo, da se je izdalo samo do konca leta 1879. okroglo nad štiri milijone goldinarjev v društvene namene. Po premnogih krajih bi bili revni katoličani prav gotovo izumrli, da jih ni družba podpirala, bodrila in utrjevala v veri. Zidala jim je cerkve, župnišča, šole, nakupovala jim je svet, da so si potem sami gradili potrebne prostore za bogoslužje, pošiljala jim je duhovnikov, učiteljev, dobrih katoliških knjig, cerkvene obleke itd. Kdor prebira posamna društvena poročila, mu nehoté pride na misel, kako iznajdljiva je prava krščanska ljubezen, in da vse premore združena moč vnetih katoličanov.

Največ zaslug za tako blagonosen razcvet te družbe imajo škofje, ki so jo s svojimi duhovniki razširili prav res med vse vrste katoliškega ljudstva. Celó dijaki po vseučiliščih nabirajo darove v ta namen. Po večih mestih pa društva gospá pridno delujejo za napravno primerne cerkvene obleke misijonskim krajem.

Dandanašnji je nevarnost, radi katere se je družba ustanovila, večja, kakor je bila nemara kdaj poprej. Državna postava ne brani ljudem iti kamor komu ljubo. Za to pa se četoma selijo sem in tja, bodisi da, se upajo drugje laglje preživiti, bodisi, da se jim odpirajo ugodnejše prilike za delo. Pruska vlada sama pa celo namenoma v protestantske kraje pošilja katoliške urad-

nike, med katoličane pa protestantske. Tako najdeš malokak kraj v Nemčiji, kjer bi med krivoverci ne živele tudi katoliške družine.

Še nekaj bi radi omenili. Tudi ob naših mejah, celo po naši domovini se zadnji čas pogosto razlega glas: Proč od Rima! Ne čudimo se temu, saj ima hudoba povsodi svojih pomagačev. Zato pa je tudi pri nas primerno, da se meseca majnika spominjamo v molitvi ne le družbe svetega Bonifacija, kateri iskreno prosimo božjega blagoslova, da bi zlasti v sedanjih nevarnih časih mogla delovati prav posebno uspešno in plodonosno — ampak darujmo svojo molitev tudi v ta namen, da Bog katoliško našo deželo obvaruje i nadalje krivoverstva in zapreči, da se ne bosta šopirila v Slovencih kriva vera in razkol.

Marija — pomoč kristijanov.

 astiti pater Janez Pristov, ki je predlanskim pridno pisal za naš list, lani pa šel v samostan k jezuvitom, nam je te dni poslal pismo, v katerem pripoveduje resnično zgodbo. Posnel je zgodbo po nekem pismu iz mesta Marseja (Marseille) na Francoskem. Od tam je pisal jezuitski pater: Naše mesto Marsej ni posebno verno, vendar najdeš tudi tu še pobožnih duš. Ni še dolgo tega, kar sem obiskal neko družino, in tam so mi to-le pripovedovali:

V majniku 1. 1898. je bilo. Neki francoski parnik se je razbil blizu kanarskih otokov. Skoraj vsi potniki in mornarji so potonili. Rešilo se jih je le dvajset; med temi je bil neki oficir. Znal je dobro plavati in več ur se je držal vrhu vode. Ker pa se je moral neprenéhoma boriti z valovi, se je tako utrudil, da je že mislil, zdaj in zdaj ga bode zagrnilo globoko morje. Kar začuti, da je nekaj zadelo ob njegovo glavo in hitro se oprime z roko one stvari. Kaj je bilo, ni videl, zakaj bila je že temna noč. Voda ga je nesla proti bregu in med skalami in pečevjem je naposled srečno priplaval do kraja. Na bregu je našel šest drugih potnikov, ki so bili prej z njim na ladiji. Prenočili so v neki jami na morskem bregu.

Ono stvar, s katero si je pomagal pri plavanju, je vzel oficir seboj. Kako pa se začudi drugi dan, ko vidi, da je to, s čimer se je rešil, kip preblazene Device Marije. Od kod je prišel ta kip, tega takrat ni vedel in si tudi misliti ni mogel. Pozneje je moral reči, da ga je Marija čudežno rešila.

Oficir ima hčerko, ki je sedaj stara devet let. Pridno dekletce si je samo zložilo lepo molitvico in jo vsaki dan opravlja za svojega očeta. Prav tisti večer pa, ko se je oče na morju boril s smrtjo, hčerka ni molila. Mati se je po noči nenadoma zbudila in se spomnila, da hčerka ni opravila svoje navadne molitvice. Nekaj ji je reklo, naj vstane in pokliče dekletce, da bode molilo. In mati to res stori. In tisto uro, ko je hčerka molila, je oče na morju zadel ob Marijin kip, ki ga je rešil smrti.

Oficir je Marijino podobo hvaležno nesel seboj domov v Marsej. Ko sta mu žena in hčerka povedali, kako sta zanj tisto noč molili, je bil pričnan, da ga je Marija rešila.

Pater, ki je to pisal iz Marseja, je zgodbo slišal od oficirja samega in imel v rokah tudi oni kip Marije Device. Kip je narejen iz trdega popirja in je samo 40 do 50 centimetrov visok. — Ali ni tu Marija zopet očitno pokazala, da jo po pravici kličemo „pomoč kristijanov“?

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

1. Po noči med 4. in 5. majnikom bodo moški molili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 2. ura: Obisk najsvetejšega zakramenta.

2. Zvečer pred praznikom patrona častivcev presv. Reš. Telesa, svetega Paskala, t. j. v torek, 16. maja, bodo molili vsi moški častivci skupno Najsvetejše in sicer od 9. — 10. ure v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 10. ura: Zahvala za prejete dobrote.

3. Šesti sestanek moških častivcev presv. Reš. Telesa bode v nedeljo, dné 14. maja, v šentklavški zakristiji ob navadnem času po litanijah, t. j. okolo polu 5. ure.

Ker se bode pri tem sestanku mnogo naznanilo in ukrenilo gledé na češčenje Najsvetejšega, gledé na procesijo v praznik presv. Reš. Telesa in druge stvari, se prijazno vabijo in prosijo vsi udje in tudi drugi krščanski možje iz vseh stanov, naj bi se tega posvetovanja v obilnem številu udeležili.

Iz Srednje vasi v Bohinju. Pred dvema letoma sem Vam sporočil, da smo vpeljali pri nas večno češčenje. Od takrat se moli vsako nedeljo in vsaki praznik od petih zjutraj do petih zvečer.

Med tem časom se je bratovščina prav lepo razvila. Šteje sedaj nad 900 udov, med njimi okolo 350 moških, ki prav vestno opravljajo svoje ure. Vsako četrto nedeljo molijo fantje in možje, ki se ne sramujejo poklekniti k obhajilni mizi in tam na glas moliti iz „Večne molitve“. Kako lepo je naše korenjake videti na kolenih pred vsemogočnim Bogom v najsvetejšem zakramentu! Ravno s tem kažejo, da so res pravi fantje in možje. Zjutraj od petih do šestih jih moli najmanj 60. Na sveti večer so od Ave Marije do enajstih molile žene in dekleta, po polnočni maši do zjutraj in tudi še po dnevu fantje in možje; in ni jih bilo malo.

Sadovi se kažejo povsod, posebno v prejemanju sv. zakramentov; odkar smo vpeljali večno češčenje, prihaja skoraj trikrat več ljudi k sv. obhajilu. Samo na veliki četrtek jih je bilo obhajanih okolo 400, med njimi gotovo 150 moških, ki so skoraj vsi že poprej opravili velikonočno izpoved. Tudi pred božjim grobom so goreče molili. V petek in soboto je bilo ves dan navadno do 50 ljudi v cerkvi. Ne bom hvalil pobožnih žen in deklet, ki so povsod goreče, le možake še enkrat omenim. Zvečer se je zbralo nad 200 fantov in mož in so na glas molili, da se je po cerkvi razlegalo.

Lepi so naši božji grobi in mnogo dobre molitve se pri njih opravi. Še nikdar me pa ta pobožnost ni tako ganila, kakor letos, ko sem videl pred Jezusom celo četo fantov in mož v najlepših letih, ki so na glas brali uro velikega petka in vmes molili: „Hvaljeno in češčeno naj vedno bo, presveto Rešno Telo“, in „Sladko Srce Jezusovo, daj, da te vedno bolj ljubimo.“ — Sv. Rešno Telo ima res čudovito moč do vsakega, ki se mu bliža! Na veliko nedeljo smo imeli vstajenje. Pri procesiji je svetilo 12 mož in fantov s plamenicami, katere so sami plačali v čast Jezusu v presv. zakramentu.

Med mašo so klečali z gorečimi baklami pri obhajilni mizi kakor častna straža Gospodova. Po maši so sveče darovali in vsi prejeli sv. obhajilo. Čast krščanskim možem!

Na rožnivenško nedeljo smo vpeljali rožnivenško bratovščino, ki ima sedaj 977 udov. Upamo, da nas Marija ne zapusti s svojo priprošnjo.

Anton Oblak, kapelan.

Iz Mekinj pri Kamniku. Od 19. do 27. marca smo imeli v naši župniji duhovne vaje, ki so jih vodili čč. gg. misijonarji Nežmah, Klančnik in Pediček. Spremljal jih je prav vidno blagoslov božji. Kot poseben uspeh teh vaj imamo zaznamovati slovesno ustanovitev Marijine družbe za mladeniče in dekleta. Mladeničev se je oglasilo 52, deklet 96, kar je gotovo lepo število za našo maloštevilno župnijo. Med mladeniči in dekleti se kaže mnogo zanimanja in navdušenja za družbo; dal Bog, da se družba krepko razvija in deluje z uspehom za ohranjenje nedolžne mladine. Da bi se le po mnogih župnijah vstanovila ta družba, gotovo nam ne bode toliko tožiti o sprijenosti mladine. Na delo torej, kjer ta družba še ni ustanovljena; ne bojmo se nekoliko truda, saj se trudimo za čast Božjo in Marijino, v časni in večni blagor naše slovenske mladine.

Iz Sorice. Pred dvema letoma smo začeli pri nas skupno opravljati molitveno uro bratovščine sv. R. Telesa prvo nedeljo v mesecu. Z dovoljenjem v. č. knezoškofijstva molimo že poldrugo leto pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom. Cerkev je popoldne od 1—2 polna. Tri četrti ure molimo glasno, navadno iz knjige „Večna molitev“, zadnje četrt ure pa na koru pojó pesmi v čast sv. R. Telesu, ljudstvo pa tiho moli.

Tudi druge nedelje in zapovedane praznike molimo glasno kake pol ure, potem pa mnogi še dalje ostanejo pred sv. R. Telesom. Uspeh ne bo izostal. Nekak sad te skupne molitve je Marijina družba za dekleta, ki se je tu lani 13. novembra ustanovila in šteje sedaj že 80 udov.

Da se je družba tako okrepila, v to so pomogle zlasti misijonske duhovne vaje, katere sta tu vodila v. čč. gg. kan. I. Sušnik in dr. Krek od 19. do 25. marca. Dasi je bilo vreme zelo neugodno, je vendar bila cerkev vedno polna vernikov pri prelepih in ganljivih misijonskih govorih. Naj preljubi Jezus na priprošnjo Marijino blagima gospodoma povrne obilni trud in napor.

Skrat tudi pri nas ni miroval pri ustanovitvi Marijine družbe in jo poskušal s zasmehom, obrekovanjem in odgovarjanjem zaprečiti. Zaupali pa smo na tisto, ki je strla glavo peklenski kači.

Razširjaj se mlada družba vedno bolj, cveti in rodi obilno lepega sadu pod mogočnim varstvom Marijinim.

A. J.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

